

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

VERGADERING VAN 11 JUNI 1913.

Wetsontwerp op vergelding in zake militie.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

MIJNE HERREN.

De vergelding in zake militie werd ingevoerd door de wet van 3 Juni 1870. Aanvankelijk werd zij aanzien als een vergoeding voor den milicien die, onder het stelsel der loting en der plaatsvervangende, persoonlijk zijn militairen dienst volbracht. Ook liet de wetgever den militair ze rechtstreeks genieten in vorm van een lijfrente, uitgesteld tot op den ouderdom van ten volle 55 jaar.

Dit stelsel van vergelding had slechts een kortstondig bestaan; een wet van 8 April 1875 verleende de vergoeding aan de ouders zelf van den milicien om hen schadeloos te stellen voor het verlies van dagloon tengevolge van het oproepen van hun zoon onder de vaandels. Deze nieuwe wijze van vergelding bleef duren tot in 1896. Alsdan bracht de wetgeving, in de hoop het getal opgeroepen te verminderen dank de vrijwillige dienstnemeningen van het contingent, de vergoeding op 50 frank per maand en, de grondbeginselen bekrachtigende, welke de wet van 1870 hadden ingegeven, zonder nochtans degene te verlaten welke in 1875 gegolden hadden, schreef zij voor de onmiddellijke betaling aan de ouders van de helft der vergoeding en het plaatsen van de andere helft op de Spaarkas op naam van den milicien.

In 1902 ertoe gebracht maatregelen te nemen tot het begunstigen der aanwerving van het leger door vrijwillige dienstnemeningen, breidde het Parlement het voordeel der vergelding uit tot al de vrijwilligers van beroep. Het versterkte anderzijds den aard van dienstvergoeding, welke aan de vergoeding in 1896 werd gegeven, door deze voor de vrijwilligers te verhoogen, door aan den milicien der bereden troepen een hoogere vergoeding te verleenen dan degene toegekend aan de miliciens der onbereden troepen, door eindelijk het voordeel der vergelding uit te breiden tot al de miliciens, welke ook hun vermogenstoestand ware.

Het zal voorzeker niet in de inzichten van het Parlement liggen de voordeelen af te schaffen, welke de vrijwilligers van beroep sedert meer dan tien jaar genieten.

De vrijwilliger, de militaire loopbaan uit roeping volgende, moet inderdaad op vergelding kunnen rekenen van de diensten, welke hij aan het land

bewijst en het is niet op 't oogenblik dat de natie aan de familiën nieuwe opofferingen vraagt voor de sterke inrichting van het leger dat een maatregel, van aard de vrijwilligers te ontmoedigen, zou kunnen voorgesteld worden.

Doch de Regeering oordeelt dat een vergoeding aan de miliciens voor de vergelding van hun dienst bij het leger, zonder grondslag zou zijn onder een stelsel dat den militairen dienst algemeen maakt; dat zij dus een ongebillijke vrijgevigheid zou uitmaken ten voordeele der welstellende familiën te gelijktijd als een aanzienlijke last voor de openbare Schatkist.

Nochtans zoo het grondbeginsel van algemeenen dienst zich verzet tegen de vergelding van den milicien, leggen de gerechtigheid en de menscheijkheid aan den Staat op den last te verlichten van de familiën, waarop het vertrek van den zoon naar het leger zal drukken. Het mag niet gebeuren dat onder eene wetgeving, welke de gelijkheid van lasten bekrachtigt in opzicht van de landsverdediging, de ongegoede familiën gelijktijdig zouden lijden door de afwezigheid van den zoon en door de berooving van het dagloon van laatstgemelden.

Deze gedachte, welke reeds onze wet van 1875 had ingegeven, heeft het meerendeel der Staten, waarvan het leger door algemeenen dienst wordt aangeworven, ertoe gebracht de noodlijdende familiën te helpen, wanneer de eischen van den krijgslust hun het voordeel van den arbeid hunner zonen ontnemen. Duitschland, Oostenrijk, Frankrijk, Holland en Italië zijn dezen weg opgegaan. Doch, in deze landen, is de vergoeding slechts voorzien voor de tijdvakken van terugroeping of mobielmaking en zij wordt slechts toegestaan aan de noodlijdende familiën, aan degene, waarvan de militair beschouwd was als de onmisbare steun.

Het is aldus dat, in 't algemeen, Duitschland geen vergoeding verleent gedurende den eersten diensttermijn, vermits de jongelingen, behoorende tot wezenlijk noodlijdende familiën, na twee jaar uitstel ingelijfd worden in de reserve, in de Landwehr of in de Seewehr en niet onderworpen zijn aan den werkdadigen dienst. Het is enkel in geval van mobielmaking of gedurende het tijdstip der terugroepingsoefeningen, waaraan de mannen der reserve, der Landwehr en der Seewehr onderworpen zijn, dat de noodlijdende familiën op onderstand mogen aanspraak maken. Oostenrijk en Italië zijn denzelfden weg opgetreden en zoo Frankrijk de vergoeding verleent zelfs gedurende het normaal tijdvak van den werkdadigen dienst, heeft het die voorbehouden aan de onmisbare kostwinners, welke zij inlijft, en het getal familiën die dit voordeel genieten, mag de 12 p. c. van het jaarlijksch contingent niet overtreffen.

De toepassing in België van het in deze verschillende landen aangenomen stelsel zou noodzakelijk de afschaffing medebrengen van alle vergoeding uit hoofde van de inlijving bij het leger, ten minste gedurende het tijdvak van den normalen werkdadigen dienst, vermits onze wervingswet de onmisbare kostwinners van alle militaire verplichtingen ontheft.

Doch het kan niet betwist worden dat, benevens deze familiën, welke van het dagloon van den milicien niet beroofd zouden mogen worden zonder in gebrek te vervallen, er andere zijn, welke ook te lijden hebben door de vermindering hunner hulpmiddelen uit hoofde van het vertrek van hun zoon, in wien zij reeds een kostbaren helper vonden.

En zoo de landen, welke jaarlijks zeer talrijke contingenten inlijven, zich in de noodzakelijkheid bevinden, hun tusschenkomst te beperken om aan de Schatkist geen verpletterende lasten op te leggen, mag een land dat, zooals België, een hoogen trap van voorspoed heeft bereikt, zijn steun niet onthouden aan de familiën, waarvan de stoffelijke toestand noodzakelijk lijdt onder de eischen der landsverdeding.

Het is overigens niet enkel een gevoel van menschlievendheid, dat de welwillendheid van de wetgeving inroept over de nooddrift der door de wervings wet getroffen familiën; de bekommering om den soldaten, gesproten uit deze middens, waar de welstand nog niet heeft kunnen doordringen, de zedelijke hoedanigheden te doen genieten, welke de vorming van goede verdedigers van het Vaderland eischt, maakt de geldelijke tusschenkomst van den Staat wenschelijk.

De militaire dienst zal inderdaad slechts een pijnlijke last zijn voor den milicien zoo hij in de geboortestreek een echtgenoot, een vader, een moeder, broeders en zusters heeft gelaten, die moeten lijden in hun bestaansmiddelen wegens zijn afwezigheid; de soldaat zal daarentegen zijn verplichtingen begrijpen, hij zal zijn plicht eerlijk en bijna vroolijk volbrengen, indien hij weet dat in ruiling van het offer, dat hem gevraagd wordt, de Staat belang stelt in het onderhoud van zijn familie en dat het bestaan der zijnen gewaarborgd is.

Dit zijn, Mijnheeren, de beschouwingen, welke de Regeering ertoe brachten om aan uw beraadslagingen een wetsontwerp te onderwerpen, opgevat in breedere grondslagen dan degene door de meeste landen aangenomen.

Wanneer de Regeering u voorstelt een vergelding, welke aan al de miliciens zonder aanzien van hun vermogenstoestand toegekend wordt, te vervangen door een militievergoeding, voorbehouden aan de familiën alleen die stoffelijk te lijden hebben uit hoofde van het vertrek van hun zoon naar het leger, is zij niet onbewust dat de hervorming moeilijkheden van toepassing medebrengt.

Talrijke omstandigheden zullen invloed uitoefenen op den stoffelijken toestand der familiën: het aantal kinderen, hun geschiktheid tot den arbeid, de gezondheidstoestand van de leden der familie, de persoonlijke middelen, enz., en in een aantal gevallen is het niet mogelijk vaste grondslagen te bepalen voor het vergunnen der vergoeding, zonder dat toevlucht genomen worde tot de waardeering der omstandigheden door een bevoegde overheid.

Doch om het getal der toestanden, welke een bijzonder onderzoek vergen, op zijn minst te beperken, deelt het Wetsontwerp de familiën der miliciens in drie klassen in:

Een eerste klasse behelst de familiën, welke verondersteld worden de vergoeding noodig te hebben om in hun lasten te voorzien. De bewilliging zal hun van ambtswege toegestaan worden, doch, daar, in sommige gevallen, het vermoeden van gebrek door de feiten kan gelogenstraft worden, laat de wet aan de bevoegde overheden toe van den regel af te wijken en de vergoeding te weigeren aan de familiën die in welstand zouden verkeerden, niettegenstaande hun toestand in opzicht der persoonlijke belasting of het geringe beloop hunner grond- en persoonnele belastingen ten bate van den Staat.

Wat de familiën betreft, wier welstand wordt afgeleid van het beloop hunner belastingen, zij zullen hun aanvraag tot vergoeding a priori zien afgewezen, ten ware zij buitengewone omstandigheden inroepen, welke het onderzoek ervan billijken.

Buiten de familiën die, in algemeenen regel, de vergoeding van ambtswege zullen bekomen en die voor welke de vergunning der bewilliging, nooit meer dan een uitzondering zal wezen, zijn er andere en deze maken een 5^e klasse uit, waarvan de lasten en middelen moeten vergeleken worden om hun wezenlijke bestaansvoorwaarden te bepalen, zoo zij het voordeel der vergoeding aanvragen.

Voor deze reeks moet men noodzakelijk zijn toevlucht nemen tot de bevoegdheid van een overheid welke, zich omringende van al de middelen tot waardeering, in elk bijzonder geval zal beslissen of de stoffelijke toestand der familie het voordeel der wettelijke beschikkingen eischt of niet.

De militieraad, waaraan de wet op de militie de zorg toevertrouwd heeft om uitspraak te doen over de vragen tot vrijstelling wegens kostwinnerchap, schijnt bijzonder geschikt voor het onderzoeken van den toestand der familiën in opzicht van het vergunnen van de militievergoeding. Maar de Regeering acht dat het niet mogelijk is nog aan de beroepshoven de zorg op te leggen om uitspraak te doen over de verhalen, welke voor deze bijzondere zaak zouden ingediend worden, zonder de diensten dezer hooge rechtsmacht in gevaar te brengen, wanneer enkel vraagpunten van waardeering bedoeld worden. Daarom stelt zij aan het Parlement voor, een bijzonder Commissie in de provinciehoofdplaats aan te stellen om, in beroep, te beslissen omtrent het recht der familiën op de vergoeding waarover het wetsontwerp handelt.

Bestaande uit den provinciegouverneur, een ambtenaar van het beheer der belastingen en een lid van een der beschermcomiteiten der werkmanswoningen en der voorzieningsinstellingen, schijnt deze commissie bijzonderlijk bevoegd de haar toevertrouwde zending tot een goed einde te brengen.

Verlangende de grootste onpartijdigheid bij de vergunning der militievergoeding te verzekeren, stelt de Regeering voor een tweede beroep in te stellen voor het geval dat de provinciale beroepsrechtsmacht de beslissing van 1er aanleg zou hervormd hebben of geen uitspraak zou gedaan hebben bij eenparigheid harer leden.

De familiën zullen in deze inrichting de grootste waarborgen vinden voor het gewetensvol onderzoek hunner aanvragen en, wij durven het hopen, geen verdenking van willekeur of van bevoordeeling zal over de beslissingen, in dergelijke voorwaarden uitgebracht, kunnen oprijzen.

Het wetsontwerp bakt voor de rechtsmachten den weg af, welken zij te volgen hebben om de titels der aanzoekers op de vrijgevigheid van den Staat te waardeeren. Naar luid van artikel 2, opdat de familie de vergoeding kunne ontvangen, is het noodig dat de milicien zich toelaggen op een vergeldenden arbeid en dat hij door dit werk medehelpe tot het onderhoud der zijnen op doeltreffende en noodzakelijke wijze.

Geen vergoeding dus indien de milicien student is of ten laste zijner ouders, ook geen vergoeding indien het werk, waarop hij zich toelagt, geen

hulp aan zijn familie verschaft, 'tzij omdat het ontoereikend is, 'tzij wegens het gedrag van den belanghebbende; eindelijk, geen vergelding, welk ook het dagloon van den milicien weze, indien zonder de hulp van dezen laatste in te roepen, de familie in haar onderhoud kan voorzien.

Deze verschillende punten zullen gemakkelijk bepaald worden door de stukken, waarvan het overmaken zal voorgeschreven wezen bij koninklijk besluit: belastingblad, staat tot opgave van de samenstelling der familie, haar middelen en haar lasten; dank ook de adviezen van het college van Burgemeester en Schepenen en de wijze van schatten der lasten en middelen, welke zal bepaald worden volgens de gegevens der ondervinding. Bij twijfel, overigens, zullen de arrondissementscommissaris en de provinciegouverneur over opzoekingsmiddelen beschikken om de in'lichtingen aan te vullen en de rechtsmachten in staat te stellen met volle kennis van zaken uitspraak te doen.

Daar in het vooruitgezette stelsel de vergoeding nog slechts een schade-loosstelling is, verleend aan de arme gezinnen voor de vermindering van geldmiddelen welke zij ondergaan uit hoofde van het oproepen van een zoon bij het leger, evenredigt het wetsontwerp haar vrijgevigheid tot het aantal dagen van aanwezigheid onder de wapens.

Wat de vergoedinggenietenden betreft, het ontwerp rangschikt ze zooals voorzien in de huidige wet op de vergelding. Is de milicien gehuwd, zoo komt de vergoeding toe aan zijn echtgenoot, is hij weduwnaar of gescheiden met kinderen, zoo zullen deze ervan genieten; is hij ongetrouwd, weduwnaar of uit den echt gescheiden zonder kinderen, dan zullen de ouders alleen er recht op hebben; bij gemis aan vader en moeder, zal de vergoeding betaald worden aan de bloedverwanten in opgaande linie; ten ware de milicien broeders of zusters hebbe, wier bestaan niet verzekerd is, in welk geval ze aan deze laatstgenelden zal toegekend worden.

Steunende op redenen van menschlievendheid, welke aan de wetgeving de vrijstelling hebben ingegeven van het natuurlijk wettelijk erkende kind, onmisbaren steun van zijn moeder, voorziet het wetsontwerp insgelijks het geval dat een natuurlijk kind een doelmatigen en noodzakelijken onderstand aan zijn moeder zou verstrekken.

Het wetsontwerp, waarvan de groote trekken hier toegelicht zijn, zal geen enkelen nieuwen last voor de schatkist medebrengen; in het antwoord op een vraag van de middenafdeeling werd dit ontwerp aangekondigd als een noodig gevolg van het ontwerp van wet op de militie.

De Regeering hoopt dat de Kamers de gevoelens zullen waardeeren, welke de hervorming hebben ingegeven en dat zij aan deze hun algemeen toestemming zullen verleen.

De Minister van Oorlog,

CH. DE BROQUEVILLE.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,

PAUL BERRYER.

De Minister van Financiën,

M. LEVIE.

PROJET DE LOI
sur la rémunération en matière de
milice.

Albert,

ROI DES BELGES,

A tous présents et à venir, Salut.

Sur la proposition de Notre Ministre de la Guerre, de Notre Ministre de l'Intérieur et de Notre Ministre des Finances,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre de la Guerre, Notre Ministre de l'Intérieur et Notre Ministre des Finances présenteront en Notre Nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

ARTICLE PREMIER.

Pendant la durée du terme de service actif normal et des rappels prévus aux articles 85 et 87 de la loi sur la milice, il peut être alloué à la famille du milicien, une indemnité pécuniaire proportionnée au nombre de journées de présence sous les armes.

Si le milicien a péri dans l'accomplissement d'un service commandé, l'indemnité continue d'être payée pendant toute la durée que devait avoir son service.

ONTWERP VAN WET
op vergelding in zake militie.

Albert,

KONING DER BELGEN,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Op voorstel van Onzen Minister van Oorlog, Onzen Minister van Binnenlandsche Zaken en Onzen Minister van Financiën,

WIJ HEBBEN BESLOTEN EN

WIJ BESLUITEN :

Onze Minister van Oorlog, Onze Minister van Binnenlandsche Zaken en Onze Minister van Financiën zullen, in Onzen Naam, aan de Wetgevende Kamers, het wetsontwerp voorleggen, waarvan de inhoud volgt :

ARTIKEL ÉÉN.

Tijdens den duur van den normalen werkdadigen diensttermijn en van de terugroepingen, voorzien bij de artikelen 85 en 87 der wet op de militie, kan aan de familie van den milicien een geldelijke vergoeding toegekend worden, geëvenredigd tot het getal dagen aanwezigheid onder de wapens.

Zoo de milicien gestorven is tijdens de vervulling van een bevoelen dienst, dan wordt de vergoeding voortbetaald voor gansch den tijd dat zijn dienst moest duren.

L'indemnité n'est payée aux familles des réfractaires, des défailtants et des retardataires non excusés ainsi que des mutilés volontaires que pour une durée correspondant au terme de service actif normal des miliciens de l'arme à laquelle ils appartiennent.

ART. 2.

L'octroi de l'indemnité est subordonné à la condition que le milicien contribue à l'entretien des siens, soit par son salaire, soit par son travail dans une exploitation agricole, commerciale ou industrielle appartenant à la famille.

L'indemnité n'est allouée qu'aux familles qui en font la demande et qui justifient en avoir besoin pour subvenir à leurs charges.

Toutefois, sont présumées se trouver dans les conditions requises pour obtenir l'indemnité d'office, sauf constatation contraire des autorités compétentes :

a) Les familles qui sont exemptées totalement ou partiellement de la contribution personnelle, à raison du chiffre minime de la valeur locative de leur habitation ou à raison de leur profession ;

b) Celles qui bénéficieraient de la même exemption, si leur bailleur n'habitait pas l'immeuble dont elles occupent une partie ;

c) Celles dont la contribution foncière et la contribution personnelle au profit de l'État ne dépassent pas ensemble un maximum qui sera fixé par arrêté royal et qui variera de 15 à 50 francs, selon la population des communes.

De vergoeding wordt aan de familiën der niet verschoonde weerspannigen, nalatigen en achterblijvers alsmede der vrijwillig verminkten slechts betaald voor den tijd overeenstemmende met den normalen werkdadigen diensttermijn der miliciens van het wapen, waartoe zij behooren.

ART. 2.

Het vergunnen der vergoeding is ondergeschikt aan de voorwaarde dat de milicien tot het onderhoud der zijnen medewerke, of door zijn dagloon, of door zijn arbeid in een aan de familie toebehoorende landbouw-, handels- of nijverheidsonderneming.

De vergoeding wordt slechts verleend aan de familiën die zulks vragen en die bewijzen deze noodig te hebben om in hun lasten te voorzien.

Nochtans, worden beschouwd als zich bevindende in de vereischte voorwaarden om van ambtswege de vergoeding te ontvangen, behalve tegenovergestelde bevinding door de bevoegde overheid :

a) De familiën, welke geheel of gedeeltelijk vrijgesteld zijn van de personeele belasting, uit hoofde van de geringe huurwaarde van hun woning of uit hoofde van hun beroep ;

b) Zij welke dezelfde vrijstelling zouden genieten, indien hun huisbaas het gebouw niet bewoonde, waarvan zij een gedeelte betrekken ;

c) Zij wier grondbelasting en personeele belasting ten bate van den Staat te zamen een bij koninklijk besluit te bepalen maximum niet zullen overtreffen, en dat tussehen 15 tot 50 frank zal bedragen naar gelang van de bevolking der gemeente.

Les demandes d'indemnité sont écartées de droit, à moins qu'elles ne soient justifiées par des circonstances exceptionnelles, lorsque les parents du milicien, le survivant ou le milicien lui-même payent au profit de l'État en contributions foncière et personnelle un minimum à fixer par arrêté royal et variant de 50 à 100 francs, suivant la population des communes.

ART. 3.

Le mode d'évaluation des ressources et des charges des familles est réglé par arrêté royal.

ART. 4.

L'indemnité est allouée au profit : de l'épouse, si le milicien est marié;

De la personne qui a la charge des enfants, s'il est veuf ou divorcé avec enfants;

De ses père et mère ou du survivant, s'il est célibataire, veuf ou divorcé sans enfants;

De ses ascendants ou du survivant à défaut de père et de mère. Toutefois, si le milicien a des frères et sœurs âgés de moins de 14 ans ou incapables, par suite d'infirmités, de subvenir à leurs besoins, l'indemnité est allouée à ces derniers et payée aux personnes qui en ont la charge.

Si le milicien est un enfant naturel reconnu, l'indemnité est allouée à défaut d'épouse ou d'enfants retenus du mariage, à la femme de qui

De vragen tot vergoeding worden, ten ware zij gebillijkt zijn door uitzonderlijke omstandigheden, van rechtswege verworpen, wanneer de ouders van den milicien, de overlevende of de milicien zelf ten bate van den Staat als grond- en personeele belastingen een bij koninklijk besluit te bepalen minimum betaalt dat naar gelang vande bevolking der gemeenten verschilt tusschen 50 en 100 frank.

ART. 3.

De wijze van schatting der middelen en lasten der familiën wordt geregeld bij koninklijk besluit.

ART. 4.

De vergoeding wordt verleend ten bate : van de echtgenootte zoo de milicien gehuwd is;

Van den persoon die de kinderen verzorgt, zoo hij weduwnaar is of gescheiden uit den echt met kinderen;

Van zijn vader en moeder of den overlevende, zoo hij ongehuwd is, weduwnaar of uit den echt gescheiden zonder kinderen;

Van zijn bloedverwanten in opgaande linie of bij gemis van vader en moeder aan den overlevende. Indien de milicien echter broeders en zusters van min dan 14 jaar heeft of door gebreken ongeschikt om in hun noodwendigheden te voorzien, wordt de vergoeding aan laatstgemelden verleend en betaald aan de personen die hen verzorgen.

Zoo de milicien een wettelijk erkend natuurlijk kind is, wordt de vergoeding bij gemis van echtgenootte of kinderen uit het huwelijk,

la reconnaissance est émanée, pourvu qu'elle soit désignée dans l'acte de naissance et que la reconnaissance soit intervenue avant la date de la désignation du milicien pour le service.

ART. 5.

L'indemnité est fixée :

1° A fr. 0.75 par jour pour l'épouse, avec accroissement de fr. 0.25 par enfant, sans que l'indemnité totale puisse dépasser fr. 1.25;

2° A fr. 0.50 par jour et par enfant, sans qu'elle puisse dépasser 1 franc, si le milicien est veuf ou divorcé avec enfant;

3° A fr. 0.50 par jour, pour les père et la mère ou le survivant, pour les ascendants ou le survivant qui ont pris soin du milicien à défaut des père et mère; pour la personne qui a la charge des frères ou sœurs orphelins âgés de moins de 14 ans ou infirmes; pour la mère du milicien légalement reconnu.

ART. 6.

Les demandes pour l'obtention de l'indemnité sont adressées par écrit avec les pièces justificatives qui seront déterminées par arrêté royal, à l'administration communale du lieu de la résidence des requérants, avant le 31 mars de l'année de l'incorporation; elles ne doivent pas être renouvelées en cas de rappels par application des articles 85 et 87 de la loi sur la milice.

Les demandes sont reçues à toute époque, lorsqu'elles sont motivées

verleend aan de vrouw van wie de erkenning uitging, op voorwaarde dat zij in de geboorteakte aangeduid weze en dat de erkenning geschied zij vóór dat de milicien tot den dienst aangewezen is.

ART. 5.

De vergoeding wordt bepaald :

1° Op fr. 0.75, per dag voor de echtgenoot, met vermeerdering van fr. 0.25 per kind zonder dat de geheele vergoeding fr. 1.25 moge overtreffen;

2° Op fr. 0.50 per dag en per kind, zonder dat zij 1 frank moge overtreffen indien de milicien weduwnaar is of gescheiden uit den echt met kinderen;

3° Op fr. 0.50 per dag, voor vader en moeder of den overlevende, voor de bloedverwanten in opgaande linie of den overlevende, die den milicien verzorgt hebben bij gemis van vader en moeder; voor den persoon die de broeders of zusters, weezen beneden de 14 jaar of gebrekkig, verzorgt; voor de moeder van den wettelijk erkenden milicien.

ART. 6.

De vragen tot het bekomen van de vergoeding worden schriftelijk, met de door bij koninklijk besluit te bepalen bewijsstukken, gezonden aan het gemeentebestuur der woonplaats van de aanzoekers, vóór 31 Maart van het jaar der inlijving; zij moeten niet vernieuwd worden in geval van terugroeping bij toepassing van de artikelen 85 en 87 der wet op de militie.

De vragen worden te allen tijde ontvangen, wanneer zij gestaafd zijn

par des circonstances exceptionnelles ayant empiré la situation de la famille postérieurement à l'expiration des délais indiqués.

ART. 7.

Le 1er mai, au plus tard, le collège des bourgmestre et échevins fait parvenir au commissaire d'arrondissement, accompagnées d'un avis motivé, les demandes d'indemnité qui lui ont été adressées. Il transmet également à ce fonctionnaire un relevé nominatif des familles qui sont présumées, aux termes de l'article 2, se trouver dans les conditions requises pour obtenir l'indemnité d'office, en signalant toutefois celles qui auraient fait l'objet de constatations contraires.

Les demandes d'indemnité qui sont introduites postérieurement à l'expiration du délai légal sont transmises dans les huit jours de leur réception.

ART. 8.

Il est statué sur les demandes d'indemnité par le conseil de milice, sur rapport du commissaire d'arrondissement.

Le conseil de milice arrête également la liste des familles auxquelles l'indemnité est allouée d'office.

ART. 9.

Toutes les décisions du conseil de milice sont susceptibles d'appel de la part du commissaire d'arrondissement. Les requérants ont égale-

ment droit d'appeler les décisions prises par le conseil de milice, lorsque ces décisions ont été prises en vertu de l'article 2, par des circonstances exceptionnelles ayant empiré la situation de la famille postérieurement à l'expiration des délais indiqués.

ART. 7.

Uiterlijk op 1sten Mei, zendt het college van Burgemeester en Schepenen aanden arrondissementscommissaris de toegezonden vragen tot vergoeding, vergezeld van een met redenen omkleed advies. Het maakt tevens aan dezen ambtenaar een naamlijst over van de familiën welke, naar luid van artikel 2, beschouwd worden als zich bevindende in de vereischte voorwaarden om de vergoeding van ambtswege te ontvangen, daarbij echter degene opgeven, waarvoor tegenovergestelde bevindingen ingewonnen zijn.

De vragen tot vergoeding na 't vervallen van het wettelijk tijdsbestek ingediend, worden binnen de acht dagen na hun ontvangst overgemaakt.

ART. 8.

Er wordt over de vragen tot vergoeding uitspraak gedaan door den militieraad, op verslag van den arrondissementscommissaris.

De militieraad stelt tevens de lijst vast van de familiën, aan wie van ambtswege de vergoeding wordt verleend.

ART. 9.

Al de beslissingen van den militieraad zijn vatbaar voor beroep van wege den arrondissementscommissaris. De aanzoekers hebben eveneens

ment droit d'appel contre les décisions qui leur sont défavorables.

L'appel est formé par écrit et remis au Gouvernement provincial, dans les 15 jours de la décision, s'il est interjeté par le commissaire d'arrondissement et dans les 15 jours de la notification, s'il émane des intéressés.

ART. 10.

Il est statué sur l'appel par une commission instituée au chef-lieu de la province, composée du gouverneur, président, d'un fonctionnaire de l'administration des contributions ainsi que d'un membre de l'un des comités de patronage des habitations ouvrières et des institutions de prévoyance de la province, membres.

Les membres de la commission ainsi que leurs suppléants sont nommés chaque année par arrêté royal.

ART. 11.

Les décisions de la juridiction d'appel, lorsqu'elles rapportent celles rendues en 1re instance ou lorsqu'elles ne sont pas prononcées à l'unanimité, peuvent également faire l'objet d'un recours au conseil de milice supérieur, de la part des intéressés et de la part du commissaire d'arrondissement.

Le recours est formé par écrit et adressé au président du conseil, dans les 15 jours de la notification de la décision.

recht op beroep tegen de hun ongunstige beslissingen.

Het beroep wordt schriftelijk ingediend en besteld aan het provinciebestuur binnen de vijftien dagen na de beslissing zoo het ingediend wordt door den arrondissementscommissaris en binnen de vijftien dagen na de aanzegging zoo het uitgaat van de belanghebbenden.

ART. 10.

Over het beroep wordt uitspraak gedaan door een commissie, zetende in de provinciehoofdplaats, bestaande uit den Gouverneur, voorzitter, een ambtenaar van het beheer der belastingen alsmede een lid van een der beschermcomiteiten der werkmanswoningen en der voorzieningsinstellingen uit de provincie, leden.

De leden der commissie, alsmede hun plaatsvervangers, worden elk jaar benoemd bij koninklijk besluit.

ART. 11.

De beslissingen der beroepsrechtsmacht, zoo zij degene in eersten aanleg genomen intrekken, of zoo zij niet met eenparigheid der leden uitgesproken worden, kunnen eveneens het voorwerp uitmaken van een verhaal bij den hooger en militieraad vanwege de belanghebbenden en vanwege den arrondissementscommissaris.

Het verhaal wordt schriftelijk ingediend en gezonden aan den voorzitter van den raad, binnen de vijftien dagen na de aanzegging der beslissing.

Le conseil de milice supérieur statue en dernier ressort sur les affaires qui lui sont ainsi déférées.

ART. 12.

Le paiement de l'indemnité est opéré dans la localité où résident les ayants droit. Le mode de paiement et la comptabilité sont déterminés par arrêté royal. La liquidation de l'indemnité peut être suspendue jusqu'à nouvel examen par la commission de la province, lorsqu'il est signalé qu'une erreur a été commise ou qu'une famille bénéficie abusivement de l'allocation.

ART. 13.

Les bénéficiaires de l'indemnité sont désignés par l'autorité communale suivant les règles à établir par arrêté royal.

ART. 14.

Si les deux époux sont désignés comme ayant droit à l'indemnité et que le mari ne sache ou ne puisse signer, qu'il refuse sans motif légitime de signer ou qu'il soit momentanément absent du pays, le paiement peut être fait sur la seule quittance de la femme, moyennant attestation par l'autorité communale de l'impossibilité, du refus ou de l'absence.

Si une femme mariée est désignée seule comme ayant droit, le paiement peut être fait sur sa seule quittance.

Si les frères et sœurs du milicien orphelins, vivent en famille, le paiement peut être fait sur la quittance de l'enfant désigné comme bénéficiaire, alors même qu'il serait mineur.

De hoogere militieraad doet in laatsten aanleg uitspraak over de hem aldus onderworpen zaken.

ART. 12.

De betaling der vergoeding geschiedt in de gemeente, waar de rechthebbenden verblijven. De wijze van betaling en de rekendienst worden bepaald bij koninklijk besluit. De vereffening der vergoeding mag opgeheven worden tot nader onderzoek door de commissie der provincie, zoo aangebracht wordt dat een missing begaan is of dat de familie ten onrechte de bewilliging geniet.

ART. 13.

De vergoedinggenietenden worden aangewezen door de gemeente-overheid volgens de bij koninklijk besluit te bepalen regelen.

ART. 14.

Zoo beide echtgenooten aangeduid zijn als hebbende recht op de vergoeding en de echtgenoot niet teekenen kan, dat hij, zonder geldige reden, weigert te teekenen of dat hij tijdelijk uitlandig is, mag de uitbetaling tegen kwijtschrift van de vrouw alleen geschieden, mits de gemeenteoverheid getuige van de onmogelijkheid, de weigering of de afwezigheid.

Is alleen een gehuwde vrouw aangeduid als rechthebbende, dan mag de uitbetaling geschieden tegen kwijtschrift van haar alleen.

Zoo de broeders en zusters van den milicien, weezen, in familie leven, mag de uitbetaling geschieden tegen kwijtschrift van het als genot hebbend aangeduid kind, zelfs zoo het minderjarig ware.

ART. 15.

L'indemnité de milice est inécessible et insaisissable.

ART. 16.

Les sommes non réclamées avant le 31 octobre de l'année qui suit la clôture de l'exercice demeurent acquises au Trésor.

ART. 17.

Les dispositions des lois du 5 avril 1875, du 30 juin 1896 et du 21 mars 1902 qui régulent la rémunération des miliciens, à l'exception de celles relatives aux sommes déposées à la Caisse d'Épargne et de Retraite, sont abrogées à partir du 1er octobre 1913.

Toutefois, la rémunération prévue par les dispositions abrogées continuera à être allouée pour la classe de 1912, jusqu'à l'expiration du terme de service actif normal des miliciens.

Donné à Ostende le 9 juin 1913.

ART. 15.

De militievergoeding kan niet afgestaan of in beslag genomen worden.

ART. 16.

De sommen, niet opgevorderd vóór 31 October van het jaar volgende op de sluiting van het dienstjaar, blijven voor de Schatkist verworven.

ART. 17.

Worden ingetrokken, te rekenen van 1 October 1913, de beschikkingen der wetten van 5 April 1875, 30 Juni 1896 en 21 Maart 1902, tot regeling van de vergelding der miliciens, uitgezonderd deze welke betrek hebben op de ter Spaar- en Lijfrentekas neergelegde sommen.

Nochtans zal de vergelding, voorzien door de ingetrokken beschikkingen, voortbetaald worden voor de klasse van 1912 tot het vervallen van den normalen werkdadigen diensttermijn der miliciens.

Gegeven te Oostende den 9 Juni 1913.

ALBERT.

Le Ministre de la Guerre,

De Minister van Oorlog,

CH. DE BROQUEVILLE.

Le Ministre de l'Intérieur,

De Minister van Binnenlandsche Zaken,

PAUL BERRYER.

Le Ministre des Finances,

De Minister van Financiën,

M. LEVIE.